

Arrest

nr. 261 278 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de Stad Antwerpen van 14 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 februari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 14 mei 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01/02/2021 werd ingediend door:

Naam: O. (..)

Voor naam: Y. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: Ain Zora, Marokko

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te : (..)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familieleden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“III. IN RECHTE EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- *Schending van artikel 40bis en 47/1 van de vreemdelingenwet.*
- *Schending van artikel 52 § 3 van het vreemdelingenbesluit*
- *Schending materiële motiveringsplicht-Schending van de zorgvuldigheidsplicht*
- *Schending van het redelijkheidsbeginsel*

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.” (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad kan derhalve onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel dienen onderzocht te worden in het licht van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund.

Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag geweigerd wordt, omdat verzoeker het bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familieleden niet heeft voorgelegd. Verzoeker stelt dat dit document in casu niet moest worden voorgelegd, en aldus de weigering in de bestreden beslissing niet gestoeld is op een wettelijke grondslag.

Verzoeker deed een aanvraag krachtens artikel 47/1 2° vreemdelingenwet:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1 ° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet.

Het vreemdelingenbesluit geeft aan dat met uitzondering van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit de bepalingen van hoofdstuk I van het besluit die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis vreemdelingenwet, ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 vreemdelingenwet.

Voor familieleden van derdelanders en Belgen wordt een ziektekostenverzekering gevraagd bij een aanvraag gezinshereniging.

Voor Unieburgers geldt alleen een voorwaarde van ziekteverzekering voor het familielid van een economisch niet-actieve Unieburger.

De referentiepersoon is echter werkzaam als hulppostman bij b-post in België, en aldus economisch actief in ons land. Dit werd aangetoond aan de hand van stukken 9 en 10 bij het begeleidend schrijven, met name zijn arbeidsovereenkomst en zijn loonfiches (stuk 2).

De referentiepersoon valt derhalve niet onder de categorie 'EU-burger beschikker voldoende bestaansmiddelen / niet-economisch actieve EU-burger'.

Hoe dan ook blijkt uit het administratief dossier dat de referentiepersoon economisch actief is in België sedert geruime tijd, en hij verder niet dient te bewijzen dat hij een ziekteverzekering heeft in ons land (wat hij uiteraard wel heeft).

Verzoeker diende derhalve geen bewijs van ziektekostenverzekering af te leveren aan de bevoegde instanties.

Aangezien verzoeker een aanvraag gezinshereniging deed op basis van artikel 47/1 2° vreemdelingenwet met zijn Nederlandse economisch actieve referentiepersoon voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet.

In casu is er een schending van de opgesomde wetsartikelen.

Verzoeker diende, gelet op de concrete situatie, enkel aan te tonen dat hij onvermogen en ten laste was van de referentiepersoon. De elementen hieromtrent werden overgemaakt.

Verwerende partij was perfect op de hoogte van de situatie van de referentiepersoon, aangezien verzoeker alle stukken hieromtrent had overgemaakt d.d. 30.04.21.

Het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden, aangezien de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens en op kennelijk onredelijke wijze."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Het wordt niet betwist dat verzoekende partij een aanvraag indiende als ander familielid van een Unieburger.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Verder bepaalt artikel 47/2 van de vreemdelingenwet:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

2.6. Verzoekende partij betwist dat zij het bewijs moet voorleggen van ziektekostenverzekering omdat deze voorwaarde enkel geldt voor het familielid van een economisch niet-actieve Unieburger. De referentiepersoon is echter werkzaam als hulppostman in België en dus economisch actief, hetgeen werd aangetoond met de stukken 9 en 10, voorgelegd aan het bestuur. Door dergelijk bewijs wel te eisen voegt de verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet.

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 1 februari 2021 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indiende, meer bepaald als ander familielid van de heer S.K. Verzoekende partij werd gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 1 mei 2021 ondermeer het bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familieleden voor te leggen.

Verzoekende partij betwist niet dat zij dit niet gedaan heeft maar meent dat zij dit bewijs niet moet leveren omdat haar oom in België tewerkgesteld is.

Uit de historiek van het rijksregister van de heer S.K., de referentiepersoon, blijkt dat deze op 23 augustus 2016 een verklaring van inschrijving heeft gevraagd als Unieburger, houder van toereikende bestaansmiddelen. Op 19 april 2017 werd hem een E-kaart afgeleverd.

Conform artikel 40, §4, eerste lid, 2° juncto artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet moet de referentiepersoon als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ondermeer aantonen te beschikken over een geldige ziektekostenverzekering, zowel voor hemzelf als voor zijn familieleden.

Het is aldus niet onlogisch dat de verwerende partij initieel bij de aanvraag verzoekende partij vroeg om een bewijs van ziektekostenverzekering voor te leggen.

Evenwel voert de verzoekende partij aan dat zij het bewijs heeft geleverd dat de referentiepersoon werknemer is in België en in dat geval geen ziektekostenverzekering dient te worden voorgelegd.

Inderdaad blijkt uit artikel 40, §4, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §4 van de vreemdelingenwet dat in dergelijk geval het bewijs van een geldige ziektekostenverzekering niet wordt gevraagd.

Het betoog in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij een verkeerde lezing maakt van voormeld artikel 40bis van de vreemdelingenwet gaat niet op.

Verder – aangezien de verzoekende partij ook gevraagd werd om binnen de drie maanden na indiening van de aanvraag het bewijs te leveren van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en niet blijkt dat de aanvraag geweigerd werd omdat verzoekende partij dit bewijs niet zou geleverd hebben – dient de Raad de verzoekende partij te volgen waar deze betoogt dat zij de arbeidsovereenkomst en de

loonfiches van de referentiepersoon inderdaad heeft voorgelegd aan de verwerende partij. Verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen ook gezinszins dat deze stukken werden voorgelegd.

Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gegeven dat de referentiepersoon werknemer is in België en in die hoedanigheid geen ziektekostenverzekering moet voorleggen, noch voor zichzelf, noch voor de verzoekende partij. Verwerende partij voert ook niet aan dat het niet mogelijk zou zijn voor een EU-burger om tijdens diens verblijf binnen een status te wisselen, met name in casu van beschikker van voldoende bestaansmiddelen naar werknemer.

2.8. Er blijkt aldus niet dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing terdege rekening heeft gehouden met de voorgelegde stukken. Een schending van de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van voormelde toepasselijke wetsbepalingen ligt voor. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de Burgemeester van de Stad Antwerpen van 14 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER